

РЕШЕНИЕ

№ 412

гр. София, 25.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **10968** по описа за **2020** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, във вр. с чл. 63, ал.1

ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], [населено място] с ЕИК[ЕИК], представлявано от С. П. и К. К., депозирана чрез адв. М. Г., срещу Решение №20221959 от 12.10.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11-и състав, постановено по АНД №11972/2020 г. с което е потвърдено издаденото от Зам.-председателя на КФН НП №Р-10-435/21.08.2020 г. Със същото на дружеството касатор е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за нарушение на чл.108, ал.1 КЗ. Твърди се, че оспореното решение е неправилно, като постановено при неправилно тълкуване на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. В жалбата са изложени подробни съображения в тази насока. Иска се отмяна решението и постановяване на друго, с което НП да бъде отменено. Алтернативно е направено искане за изменение на НП, като наложената санкция бъде преквалифицирана от такава по чл.644, ал.2 КЗ на такава по чл.644, ал.1, т.1 КЗ в минимално предвидения в този текст размер.

Ответникът Комисия за финансов надзор, чрез процесуалния си представител юрисконсулт А. Г. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че

жалбата е неоснователна, поради което решението на СРС като законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било наказателно постановление №Р-10-435/21.08.2020 г., издадено от Зам.- председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „ЗН“, с което на основание чл.647, ал.2, вр. чл.644, ал. 2, предл. 2, вр. чл.644 ал.1, т.2 от КЗ, за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от Кодекса за застраховането на касатора е наложена “имуществена санкция” в размер на 2000 лева.

На основание събраните в хода на процеса писмени и гласни доказателства и след цялостна проверка на обжалваното НП въззивният съд е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да съставляват формално основание за отмяна на НП. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в сроковете по чл.34 ЗАНН и съдържат изискуемите от разпоредбите на чл.42 и чл.57 ЗАНН реквизити. СРС е приел, че възраженията за допуснати съществени процесуални нарушения в хода на АНП са неоснователни, въпреки, че повторността се цитира за първи път едва в атакуваното НП, тъй като повторността е обстоятелство, касаещо санкционната част на наказателното постановление, т. е. ролята на актосъставителя се изчерпва с констатиране на признаците на извършено нарушение и правната му квалификация и преценката за повторност е изключително правомощие на АНО. Липсата на това обстоятелство и позоваването на него едва в НП не съставлява процесуален проблем, доколкото не е уредено като е част от реквизитите на АУАН.

Според СРС от събраните в хода на процеса доказателства безспорно е установено извършеното нарушение, изразяващо се в непроизнасяне по претендирано застрахователно обезщетение в предвидения в приетата за нарушена разпоредба на чл.108, ал.1 КЗ срок. Този текст предвижда окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ в срок от 15 работни дни след представяне на документите по чл.106 КЗ – на 11.10.2019 г. В случая произнасянето е сторено на 07.01.2020 г. Следователно правилно е ангажирана отговорността на дружеството за установеното нарушение. СРС е разгледал и наведените доводи за маловажност на нарушението като подробно се е мотивирал защо не ги възприема. Разгледано е и възражението касателно съотношението между сроковете по чл.108, ал.1 и по чл.496, ал.1 КЗ, което също е прието за неоснователно.

По отношение на определената санкция въззивният съд е приел, че същата е отмерена в близък до предвидения в закона минимум, който не е съобразен с размера на забавата и със системността на тази категория съставомерни отклонения в дейността на дружеството-жалбоподател, но доколкото настоящото производство е образувано по жалба на санкционираното лице, влошаване на положението му е

недопустимо (*non reformatio in peius*).

При тези мотиви е потвърдил НП.

Решението е правилно.

Районният съд е проявил процесуална активност, като е събрал необходимите за изясняване на случая писмени и гласни доказателства. Анализирайки същите правилно е приел, че в хода на съдебното производство е доказано извършеното нарушение, за което дружеството е санкционирано и че не са допуснати съществени процесуални нарушения, основание за отмяна на НП.

Безспорно е установена фактическата обстановка по делото, която не се оспорва от касатора. Съгласно установеното в хода на съдебното производство, същият не е изпълнил законовото задължение по чл.108, ал.1 от КЗ. Законодателят императивно е създал задължение за застрахователя в посочения срок от представянето на всички документи, касаещи основателността на претенцията и размера на евентуалното обезщетение, да определи и изплати размера на обезщетението или да откаже мотивирано. Съставът на нарушеното следва да се счита за осъществен с факта на бездействието на касатора в посочените срокове за произнасяне. Нарушението е на формално извършване като не се изисква наличие на вина. В тази връзка неоснователни са доводите на касатора относно неправилно определяне на датата на извършването му. От събраните и обсъдени пред въззивния съд доказателства безспорно се установява, че срокът в който е следвало да се произнесе застрахователят е бил до 01.11.2019 г. В тази връзка правилно административнонаказващият орган е посочил, че датата на извършване на нарушението е 02.11.2019 г.

СРС правилно е приел, че в АНП не са допуснати нарушения от категорията на съществените, обуславящи отмяна на НП, при което неоснователни се явяват доводите на касатора в тази насока. Основното възражение в касационната жалба е свързано с непосочването на обстоятелството, че деянието е извършено при условията на повторност в АУАН. Настоящата инстанция не намира това нарушение за съществено, тъй като окончателната правна квалификация, респективно юридическото обвинение, се формулира с НП, с оглед на събраните в хода на производството доказателства, които няма как да са били известни при образуването на административнонаказателното производство. Както е приел и СРС, фактът на повторност е относим към определяне на съответното наказание и тъй като АУАН няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо и в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е в условията на повторност. В случая съгласно изискванията на ЗАНН в АУАН е посочено единствено материалната разпоредба, която е нарушена, но не и санкционната норма. В тази насока е константната практика на АССГ. Безспорно е установено, че нарушението е извършено при условията на повторност. По силата на §1, т. 51 от ДР на действащия КЗ „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Предходното НП № Р-10-148/21.02.2019 г., на което се е позовал АНО, е влязло в сила на 17.10.2019 г. С него дружеството е санкционирано за същото нарушение на чл.108, ал.1 КЗ. Процесното нарушение е извършено на 02.11.2019 г. Неоснователни са доводите на касатора, че дадената от административнонаказващия орган правна квалификация е неправилна, тъй като по отношение на задължителната застраховка "Гражданска отговорност" е приложима специалната норма на чл.496 КЗ,

а не общата разпоредба на чл.108 КЗ. Застраховката "Гражданска отговорност" е посочена в приложение №1, раздел II, буква "А", т.10, и тъй като не е за големи рискове по смисъла на определението, дадено в §1, т.31 ДР, задължението на застрахователя по чл.108, ал.1 КЗ я обхваща. Чл. 496, ал.1 КЗ предвижда, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл.380 пред застрахователя, сключил застраховката, или пред неговия представител за уреждане на претенции. Според изричната разпоредба на чл.108, ал.3 КЗ в случаите на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл.106 КЗ, се прилага срокът по чл.496, ал.1 КЗ. Съотношението между двата срока е нормативно установено, като всеки от тях има самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Двата срока не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща.

Настоящият съдебен състав споделя доводите на въззивния съд относно размера на наложената санкция, която е в минимално предвидения в закона такъв.

Неоснователни са възраженията на касатора относно приложимостта на чл.28 ЗАНН. В тази връзка правилни са изводите на въззивния съд, че в случая не е налице маловажност на нарушението. По делото не са установени данни за обстоятелства, които да обусловят по-ниска степен на обществена опасност на деянието. Освен това при повторно нарушение чл.28 ЗАНН е неприложим.

Що се касае до твърдението за допуснати съществени нарушения в хода на въззивното производство, доколкото в касационната жалба няма посочени конкретни пороци в тази насока, съобразявайки разпоредбата на чл.218, ал.1 АПК настоящият касационен състав счита, че не дължи произнасяне.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС, с което е потвърдено НП следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора съобразно разпоредбата на чл.63, ал.3 ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал.1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Предвид своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да му присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, вр. чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXI касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20221959 от 12.10.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11-и състав, постановено по АНД №11972/2020 г., с което е потвърдено НП №Р-10-435/21.08.2020 г., издадено от Зам.-председателя на КФН.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], [населено място] с ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисия за

финансов надзор разноси за юрисконсултско възнаграждение в настоящото производство в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.